

han Armene omkring hende. Mens de derpaa Arm i Arm steg ned mod Udsigtsbænken ved Søen, tilstod han for hende alt, hvad han havde gennemlevet og gennemlidt, siden de saaes, og hvilke Planer han havde udklækket for dem begge.

Jakobe gik en Tid med Hovedet paa hans Skulder, aldeles overvældet, ganske svimmel af en egen, selvblindet Lykke. Da jog det igennem hende med en Forfærdelse, der drak Blodet af hendes Kinder og Læber: hun kunde jo slet ikke følge ham nu! Det var ganske umuligt for hende i hendes nuværende Tilstand at rejse saa langt bort. Per talte om at være borte et halvt Aar, og paa kortere Tid kunde han absolut heller ikke faa noget virkeligt Udbytte af Rejsen; men hun vilde da kun blive ham til Byrde og Bekymring.

»Du siger ingenting,« sagde Per, da de havde anbragt sig paa deres Yndlingsplads med den frie Udsigt over Sundet til den solbeskinnede svenske Kyst. »Synes du ikke om mit Forslag?«

»Jeg veed ikke rigtig, hvad jeg skal sige,« svarede Jakobe, — hun sad foroverbøjet og halvt bortvendt med Albuen paa Knæet og Hagen støttet mod Haanden; den anden Haand havde Per ikke villet give slip paa. — »Jeg forstaar saa godt, at du maa ud og rejse igen. Jeg har selv tænkt paa, at det vistnok var nødvendigt for dig . . . Men, min Ven, mig faar du ikke med over Atlanterhavet!«